



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

# ΡΟΜΗΟΣ

Έσ'το έννενηντά τέσσερα και χίλια όκτακόσα  
νώναι καλά ό Λόρδος μας να φάμε κι άλλα τόσα.

Δέκατος ό χρόνος είναι  
κι Έδρα πάλιν αι Άθηναι.

## Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΟΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μονον μια φορά θά βγαίνω.  
κι Έταν έχω έννενηντά — κι ' όποτε μου καταβαίνει.  
Συνδρομητής θά όχημαί — γιατί λεπτά δέν έχωμα.  
και 'στών Άθηνών τήν πόλιν — και είς τήν άλλοδαπήν,  
και είς τήν 'Ελλάδα όλην — όργανα νάκις κι 'έντασσήν.  
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — όσα φράγκα είναι μένω.

γιά να ένα όμοιο μέρη — όσα φράγκα και 'εσ'ό χρο.  
Κι' ένα φύλλο άν κρατή — έγινε συνδρομητής,  
κι 'όσομας τόν παρά δέν δίδαι — θά τόν εσ'ό μαυρο είδι.  
Γράμματα και συνδρομαί — απ' αούείας πός έμά.  
Γιά τή σόρα και τή μάρα — κάτε φύλλο μια δακάρα.

Μάρτη δεκαεννιά,  
καινούβρια χειμωνιά.

Πούντος τετρακόδα σίν εξήντα έξη,  
νέος νοομάντις ήθε να μάς μιλήξω.

## Τρεκοόπης ό Σωτήρας και γαλιάντης κι' ό Φασουλής ό Πίκμαν νοομάντης.

Τρ. — Μπορεί λοιπόν ό νοός σου, Φασουλή,  
και τας κρυφίας σκέψεις μας να ξέρη,  
και να μου πής τί κρυβ' ή κεραλή  
του Καίσαρος έμού και Μπουροτιέρη;

Φ. — Μίσα 'στά μάτια κούτα με καλά  
και δώσε μου τό χέρι σου να σφίξω,  
και θά σου κάμω θαύματα πολλά,  
όπου και συ θά φριξής και θά φριξώ.

Τρ. — Μπορείς αύτην τήν ώρα να μου πής  
τί σχήδια μεγάλης προκοπής  
εις τό μαλαό μου μίσα στροβιλίζου  
και τήν σσηή κεφαλα μου χαλίζου;

Φ. — Σκέπτεσαι τήν πατρίδα πός να σώσης  
και πός λεπτό 'στούς ξένους; να μη δώσης.

Τρ. — Περιεργον!... τό 'βρήκες, Φασουλή.

Φ. — Αυτό δέν είναι δύσκολο πολύ...  
'μπορώ να σούβρω κι' άλλα περισσότερα  
δεκάκις από τοούτο δυσκολότερα.

Τρ. — Μακράν, μακράν, ό Πίκμαν τρισκατάρατε...  
μακράν μου και τούς κύκλους μου μη τάραττε.  
'Εκιν' ή σκέψις μ' έφραξε και μόνον  
κι' έξ απαλών μ' έτάρραττεν όνυχων,  
έκινθη δέ και τώρα και πρό χρόνων  
σκοπόν μου και φροντίδα μου τήν είχων.

Φ. — Τό ξέρω, σίρ Μυλλόδη, και πιστεύω  
πός ή 'δική σου σκέψις πού μαντεύω

ήτο και σκέψις όλης τής πατρίδος  
τής Ισταμίνης άνω τής βαλίδος.

Τρ. — Κι' ό Πειραιώς-Λαρίσισης τί θά γίνω;

Φ. — Γραλήκ καρρά όργηγορα θά μείνη,  
και κάρβουνα και σίδηρα και ξύλα  
και τόσα εργαλεία του ποικίλα,  
μα κι' έλογα πού τάρχα ή ψώρα,  
θά 'βγούν 'στο ένκάτω τόρα τόρα,  
και συ θά γίνης κήρυξ και ντιλάλης  
κι' απ' τής φαναίς τόν σβίρα σου θά βγάλης:  
αβρίστε 'στη φτηνή δημοκρασία,  
πάρτε κατασχεμένα όσα όσα,  
να γίνουσι σιδηρόδρομα θυσία  
και να σεσηθ' Ταύγετος και 'Όσσα.

Τρ. — Μέ τόν νοομάντειον σου τά χάνω,  
μα δέν μου λics τί σκέπτομαι να κάνω  
γι' αυτών τόν σιδηρόδρομο τόν ρικτή  
και κάθε μέτοχο του θεοματικτή;

Φ. — Σκέπτεσαι 'στούς Έγγλιξους να χρισίσης  
όσα μας έχουν δώσει έγγυησέτε.

Τρ. — Ναι, ναί... θά τής χρισώ... μα γιατί;

Φ. — Σέ πάει γιά τούς Άγγλους ρικιτι,  
κι' αμίσως χάνεις όλο σου τόν αίστη  
σάν βλίπης τής Άγγλιξ τόν Μινιστρο,  
κι' έμπρός του στίκεισ σουζα και λουραξέις  
και πίκτιμ ίρίντιμ του φαναξέις.

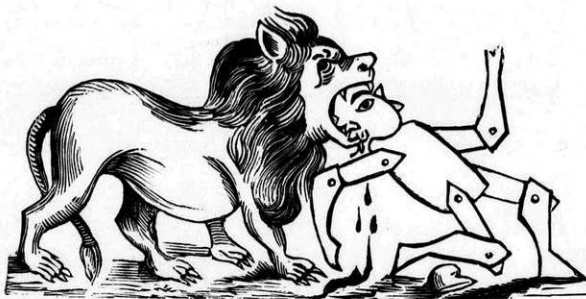


- Τρ.— Τὸ ἄβηκες καὶ μοῦ στρίβει τὸ μολαλό,  
μὰ δὲν μοῦ λὲς γιὰ τὴν παρακαλῶ,  
κί ὁ Πειραιῶς μουφλοῦσε Λαρίσσης;
- Φ.— Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει οὐλοῦ ν' ἀπορήσης...  
Στὴν γῆν αὐτὴν, Μυλλάρδε, τοῦ πυρὸς  
μὴδὲ ξερὸ χορτάρι δὲν φυτρώνει,  
κί ὅποιος ἰδῶ πατήση τυχερὸς  
"στὸ τέλος μὴ χάρα τὰ κοκκάρωνι.
- Τρ.— Μπραβίσμοι... ἱμαντίσεις σωστά...  
ὅμως γιὰ τὸσαῦτ' ἐπιτηρεῖται  
δὲν πᾶνε δύο βήματα ἔμπροστὰ  
κί Ἄνατολὴ ἐξίσταται καὶ Δύσις;
- Φ.— Οἱ νοοκάντιες λέγουσ' αὐτὸ  
πῶς τῶχει τῆς πατρίδος μας τὸ κλίμα,  
κί εἶναι μὲς 'στὰ βιβλία μας γραφτὸ  
νὰ μουφλοῦσῶν ὅλοι παραχρήμα.  
Καὶ μάλιστα ἄπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς,  
ποῦ τὸ ὄϊκό σου χεῖρ μὲς βενίκασε  
κί ἐξεβαρβαρωθήκαμε κί μιμῖς.  
ὁ διάολος τὸ πῆρε καὶ τὸ σῆκωσε.
- Τρ.— Ὅποια μαντικὴ ἄλιτρία!...
- Φ.— Ἴδι τοῦ Μοντενίγρου τὰ θηρία  
ὁποῖον μαῦρον τίλος τὰ προσμένει!...  
ἐγυρίζαν τὸν κόσμον τὰ καυμένα  
χωρὶς νὰ μάθουν πείνα τί σημαίνει  
κί ἐπλήθηναι φαειρὰ καὶ χορτασίμια.  
Μὰ μολὶς τὰ κακοῦσιρα ἡχαίτησαν  
καὶ τοῦτο τὸ ποτιέθρον ἡμῶν  
τὴν πρώτη καλοπέρασι παρατίθησαν  
κί ἐνόησαν τὸν πάνδημον λιμῶν,  
κί οὔτε γαιδοῦριχη ψῆξι δὲν εὐρίσκου  
κί ἐντὸς μικροῦ ἐκ πείνης ἀποθνήσκου.  
Κί αὐτὸς ὁ δαμαστὴς ὁ φοκαρτὸς  
μὲ σπαραγμὸν τρίγυρος τὸ τὰ βλάπει,  
καὶ γράφει καὶ πρὸς σὲ ἀναφορὰς  
κί εἰς ἀγορὰν ἀμείως σὲ προτρέπει.
- Τρ.— Ἄς εἶχα πάλι χρήματα νὰ δράσω  
κί ὅλα του τὰ θηρία ν' ἀγοράσω,  
ἀστὴρ λαμπρὸς νὰ φριναίμαι καὶ φάρος  
'στου πρῶτους τῶν θηρίων δαμαστάς,  
ἀφοῦ τὴν τόλμην εἶχα καὶ τὸ θάρρος  
τοσοῦτους νὰ δαμάσω δανειστάς,  
θηρία τῶν θηρίων τρεῖς χερσιέρα  
καὶ πάντων τῶν ἀγρίων ἀγριώτερα.  
Ἄς εἶχα πάλι χρήματα νὰ δράσω  
κί ὅλα του τὰ θηρία ν' ἀγοράσω,  
κί εὐθὺς τῆς ἄλυσσιδος τῶν νὰ λύσω  
καὶ πρὸς χαρὰν τῆς στρούγγας τῆς καυμένης  
κατὰ τῶν δανειστῶν νὰ τὰ μολήσω  
κί ὅλης τῆς θηριώδους οἰκουμένης  
κί ἐπάνω 'στὴν βαλβίδα στολωμένος  
καὶ μ' ἐρυθρὰς πορφύρας τυλιγμένος  
τὰς σάρκας τῶν νὰ βλάτω τραγομίνας  
κί ἔμπρὸς μου νὰ σπαράζεται καθίνας,  
καὶ μ' ἀίματα ἢ γῆ νὰ κοκκινίξῃ  
τοῦ καθὲ μασκαρὰ ποῦ δὲν δανίξει.  
Μακράν μου, νοοκάντιες παλαβοί,  
τῆς μαντικῆς τὴν τέχνην τὴν γνωρίζω,  
καὶ βαλέτι μὲ μέσα σὲ κλουβί  
πᾶν λιὸν δασοχαίτης νὰ μουγγρίζω,  
τὰ σίδερα νὰ τρώω, νὰ φουράζω,  
καὶ νηστικός μὲ λύσαν νὰ σπαράζω

- τὸν Ἄγγλον Ἐκεριεῦ νὰ γρουσοῦζῃ,  
αὐτὸν ὅπου δειθῶν ὡς τώρα  
τὸν Πειραιῶς-Λαρίσσης νὰ μουφλοῦζῃ,  
κί ἰπάκωσες τὴν ψῶραν ἄλλη ψῶρα,  
αὐτὸν τὸν ἀναίδῃ καὶ ὀκακονιέρα,  
ὅπου τόλμα κανόνι ν' ἀμοκάρῃ  
σ' ἡμῖν τὸν ἑκαουμένον κανονιέρα  
καὶ μ' ἔβαλε μὲ τρόπο εἰς τὸ χεῖρ,  
καὶ μ' ἄφρησε μοναχὰ εἰς ἰθιμπίσην  
πολλὰ σχεδιαγράμματα στρατάσας,  
καὶ μ' ἔκαμα νὰ χάσω τὴν ἐκτιμησὴν  
ποῦ πρὸς τῶν Ἄγγλων ἔφερα τὴν μάτσα,  
αὐτὸν ποῦ μὲς τὴν ἐφτιγασε καλῆ  
κί ἐκδικητῆς τῶν δανειστῶν ἐφάνῃ,  
κί ἔχει καὶ μοῦτ' ἀκόμη τὸ σκυλί  
καὶ διαμαρτυρήσει νὰ μοῦ κἀνῃ,  
αὐτὸν ὅπου τὸ κρίας μας ἰδοῦκασε  
καὶ θέλοντα μὴ θίλοντα μ' ἠνάγκασε  
'στῶν Ἄγγλων τὴν δυσμένειαν νὰ πίσω  
κί ὅλα τῶν τὰ χαρτιὰ νὰ κατασχῶ.  
Καὶ τώρα εἰς Ἐκεριεῦ κί ἐργολάβοι,  
τῶν Ἄγγλων μακρὰ θύματα καὶ σκλάβοι,  
ὅπου τῆς πεινᾶς εἰκάς φορᾶτε,  
προσίλθετ' ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου  
τὰ ξύλα καὶ τὰ σίδερα νὰ φάτε  
καὶ τοῦτο τοῦ νεκροῦ σιδηροπόρου.  
Ὅμως εἰπὶ μου, Πίκαμαν νοοκάντι,  
γιὰ τὴν μὲ πᾶνει λύσαν νὰ γυρίσω  
σ' αὐτὸν τὸν Ἐκεριεῦ τὸν μημπαντή  
ὅλας τὰς ἐγγυήσεις τοῦ ὅπισω;
- Φ.— Ἄγραπτος, Μπουρλοτιέρα, γράφει νόμος  
πῶς ὅσο μουφλοῦσεῖς πρὸ πολὺ  
νὰ φαίνεσαι 'στους ξένους γαλαντόμος  
κί ἄς ταμπουνηῖς κόσμος καὶ Βουλῆ.
- Τρ.— Βεβαίως τοῦτο εἶναι δίχως ἄλλο  
καὶ μ' ἔχει σφίξει μιὰ γαλαντομία,  
ποῦ μοῦρνετα τὴν φοῦρα μου νὰ βγάλω  
χαρίζων τὰ δημόσια Ταμίαια.
- Φ.— Καὶ τώρα μίαν χάριν θὰ ζητήσω  
ὄλιγον νὰ σταθῆς νὰ σ' ὑπνωτίσω...  
θῆναι μὲ νὰ δῶξαι καὶ τιμὴ σου...  
ντορμὲ ντορμὲ... Μυλλάρδε μου, κοιμηθῶ.

(Ὁ σὶρ Τρικοῦπης ἐξαίρνα σκοτίζεται  
κί ἀμείως μὲ ὀλοῦ λόγους ὑπνωτίζεται.)

- Φ.— Σὲ διατάσσω μολὶς ἐπισηνήσης  
τοὺς δανειστάς νὰ πᾶς νὰ ὑπνωτίσης,  
καὶ νὰ τοὺς ὑποβάλῃς νὰ ξεχάσῃς  
πῶς ἔχουν τὸ Ρωμῆαίκο δανείσει  
καὶ νὰ δανεικὰ νὰ μὲς ἐβόσῃς  
ἐν τρώφῃ, σιβασιμὸν καὶ συνηθίσει.  
Πρὸς τοῦτους σὲ προστάσσω, Μπουρλοτιέρα,  
φθινόπωρο, χιμῶνα, καλοκαίρι,  
μὲ βρόντους πυροβόλων ν' ἀναρλῆσαι  
κί ἐντὸς πυκνῆς νὰ κρύβεται νεφέλης,  
καὶ πάντοτε Σωτήρας μας νὰ λέγῃσαι  
μὲ τὸ στανοῦ καὶ δίχως νὰ τὸ θίλῃς,  
γιὰ τίποτα ποτὶ νὰ μὴ διατάξῃς  
καὶ ρόδινα τὰ πάντα νὰ κυττάξῃς,



τό φαλιμένο πλούτον νά νομίξης,  
λανθάνοντα νά βγαξης περισσώματα,  
και Θρόνου και Βουλῆς ν' ἀποκοιμίξης  
και νά χορταίν' ἡ στρουγγα σου μέ γέυματα,  
και πάντα νά ψηρίζ' ὑπνωτισμένη  
τῆς Βόαισε, τὰς πιστώσεις κι' ὅλα τᾶλλα,  
κι' ὁ Θόδωρος κι' ὁ Ράλλης νά προσμένῃ  
διάλυσιν Βουλῆς και κουντρούβαλα.

Πρὸς τούτοις σὶ προστάξω νά κοιμίξης  
τούς ἄλλους ἀρχηγούς τούς δυστυχούς,  
κι' ἄφῃσιν τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀρχῆς,  
κι' ἄλλη δουλειὰ καλλίτερη νά κάνουν  
κι' ἀδικίαι τόσα λόγια νά μὴ χάνουν,  
Πρωθυπουργὸς αἰώνιος νά μείνῃ,  
νά θύσῃ, ν' ἀπολίσει, νά τρανιάξῃ,  
και τέλος μὲ χρυσώματα νά γίνῃς  
κι' ἀπάνω 'στὴν Κορώνα νά πεταῖξῃ.

Μόνον μὲ Βασιλέα σ' ἔξιω  
κι' ὁ δῆλος μαζί σου ἄς μᾶς πάρῃ,  
μὰ τώρα μὲς 'στὰ μάτια σὶ φῶσ  
και ζῦπνησε, Σωτήρα κανακάρη.

Τρ. — Ἐξῦπνησα μὰ κατὶ τι μοῦ σφίγγει  
τὸ κούτελο και καθὲ μου μινίγγι.  
Εἶδα πῶς 'καλυμπούσα 'στὸ διαμάντι  
κι' εἶδα Βουλὴν και Θρόνον νά φλογίζεται,  
μὰ πῆς μου τώρα, Πικμαν νομάντι,  
ὁ Βασιλεὺς τί τάχα συλλογίζεται;

Φ. — Τίποτα, σὶρ Μυλλόρδε, και προσμένει  
μὲ 'ξινόμαστο κι' ἀσκότιστο κερ-λι  
ποῦτε στιγμή θάλθῃ εὐλογημένη  
ὅπου θά ταξιδεύῃ ἐπὶ πάλι.  
'Αν θίλῃς δὲ νά μαθῇς ἀπ' εἶδῶ  
τί σκίπεται κι' ὁ νῖος Κωνσταντίνος  
σοῦ λέγω και χωρὶς νά τὸν ἰδῶ  
τὴν Ἄλεπου πῶς θάπῃαι κι' ἐκείνος  
καθβάλα σ' ἕνα πρώτης ἀλογαίαι,  
ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐχάλασε λιγαίαι,

διὸ και τὸ κυνθῆ ἀνεβλήθη  
και θλίψις ὑπὲρ πάσας θλιθερά  
κατέλαβε κι' ἐμένα και τὰ πλῆθη  
ἐπὶ τῆ νῆα ταύτη συμφορῆ.  
'Ἄλλ' ὅταν ὁ καιρὸς διορθωθῆ  
κι' ἐπίλθῃ τῆς ἀνοίξεως εὐδα  
μὲ λιγερὸ 'στὴ μέση του σπαθὶ  
'στῆς δόξης θά κατέλθῃ τὰ παιδα.  
Και τώρα, Μπουρλοτιέρη, ἔχε γιὰ...  
πρὸς τὸ Παλάτι πρέπει νά στραφῶ,  
και πάω μὲ μὴ κόκκινη μπουγά  
πυρρόχρους σάν τὸν Πικμαν νά βαφῶ,  
και δύο σκουλαρήκια νά κρυσώσω  
'στ' αὐτά μὲ τὰ μεγάλα σάν τὸ Μῆδα,  
και τὸν λιμὸν θηρίων νά δεματώσω  
βαζώντας 'στὴν κοιλιά των κεραμίδα.  
Μὲ θίλου και 'στ' Ἀνάκτορα ἑπάνω  
ὑπνωτισμοῦ περιάματα νά κᾶνω  
πρὸς τέρψιν κι' εὐθυμίαν τῆς Αἰθῆς,  
τὸ Στέμ' ἀνυπομόως μὲ προσμένει,  
και τρέγω νά κοιμῶσαι Βασιλεῖς,  
ἄν κι' εἶναι πρὸ καιροῦ ὑπνωτισμένοι.

**Ὁ Φασουλῆς μ' ὀλέγα λόγια κρῶ  
παρηγορεῖ τὰ νησιὰ καὶ θηρία.**

Τὶ κάμνεται, θηρία μου, και πῶς καλοπερνᾶτε;  
παρκατηρῶ μὲ λύπην μου πῶς σάν κι' ἐμᾶς πεινάτε.  
Τοιοῦτον πάθημα νοσεῖ και κόσμος περισσός  
κι' ἀφοῦ κοντεύουν κι' ἄνθρωποι τῆς πείνας νά ψοφήσουν  
δὲν πρέπει νά μᾶς φαίνεται παράξενον πῶσ  
ἄν και θηρία μερικὰ τὰ κῶλα των ἀφήσουν.

Γιατὶ μ' ἀγριοβλέπετε μὲ γουρλωμένα μάτια  
κι' ἔχει πολλὴν διάθεση τὸ νησιτικὸ σὰς στόμα  
νὰ μ' ἔκανε γιὰ μὴ στιγμή παρτσάδες και κομμάτια  
και φραγωμένον κι' ἄσαρκον νά καταντήσω πτόμα;  
Και τί θά φάτε ἀπ' αὐτὸ τὸ κούργου μου κορμί,  
ἀφοῦ δὲν εἶμαι μάλιστα τῆς πείνας ἀφορμῆ;